

BEAR IN HEAVEN BEAST REST FORTH MOUTH ★★★

Trouwe fans van onze Arriba!-lijst weten al sinds eind vorig jaar dat het indierock-berenkransje (Grizzly, Panda

en **Minus the Bear**) er met **Bear In Heaven** een te duchten speelkameraad bij kreeg. Maar mocht die geheimtip u ontgaan zijn: sinds kort ligt **'Beast Rest FORTH Mouth'**, de tweede cd van het viertal rond de ingeweken **Brooklynite John Philpot**, ook bij ons gewoon in de winkel.

Het straffe **'Beast in Peace'** trekt de kar: monotone maar spannende **krautrock** (die tapeloop! die kurkdrome bas! die conga's! dat dichtgeknepen stemmetje!) die halfweg kamerbreed openvouwt en de luisteraar meesleurt in een **My Bloody Valentine**-achtige trip. **'Wholehearted Mess'** combineert luchtigheid met een streep **Animal Collective**. **'You Do You'** verdrinkt in eighties-synthesizerbombast. In het fantastische **'Lovesick Teenagers'** draait een analoge synth rondjes terwijl Philpot (zijn stem herinnert aan die van **Lennon** in '#9 Dream') een lans breekt voor meer drama tijdens de wonderjaren: **'Lovesick teenagers / don't ever die / they will live forever'**. Dat deze track het hééft, beseffen ze zelf ook: de cd sluit af met een alternatieve versie, **'Casual Goodbye'** getiteld.

Zowaar nóg straffer is **'Ultimate Satisfaction'**: hij begint als een achterwaartse hink-stap-sprong maar ontpopt zich al gauw als een aangrijpend *anthem* met echo's van zowel **Siouxsie & The Banshees** als **Visage**: weemoedig, tikje hysterisch, maar niets minder dan bloedmooi. Voorts hebben wij nog een boon voor het slepende én veelkantige **'Drug A Wheel'** en voor **'Deafening Love'**, waarin de groep een morsig klanktapijt met kosmische synthklanken weeft en er vervolgens de franjes afsnijdt met vlijmscherpe, in *reverb* verdrongen gitaarlicks.

'Beast Rest FORTH Mouth' een wonder noemen is misschien een tikje te veel eer, maar deze groep mag van ons nog véél broodjes smeren. Hi-hi-hi. Ha-ha-ha. (kt)
Bear in Heaven speelt op 11/5 in *Trix in Borgerhout* en op 13/5 op *Les Nuits Botanique* in Brussel.

NONA MEZ RADIO RAIN & HARD LUCK STORIES ★★★

Na een stilte van meer dan vier jaar, slechts onderbroken door de ep **'The Right One for You'**, heeft Nona

Mez (alias Leuvenaar Geert Maris) ein-de-lijk een nieuwe cd uit. Anderhalve cd, eigenlijk: er is **'Radio Rain'**, een collectie van tien nieuwe songs, goed voor vierendertig minuten muziek, en er is **'Hard Luck Stories'**, een ep van zo'n twintig minuten met nieuwe, meestal meer ingetogen versies van oudere nummers van Nona Mez (en van twee nummers van 'Radio Rain': **'Mercy'** en **'Best out of Three'**, waarvan de ep-versie, een bedwelmend duet met **Nina Babet**, tot het allerbeste van deze plaat behoort).

Het klinkt misschien ingewikkeld, maar het is heel eenvoudig: cd's in de speler en genieten maar, van subtiel gearrangeerde songs die zweven tussen pop, folk en jazz en die ontdaan zijn van alle overbodige liflafjes. Al hebben de songs op 'Radio Rain' wat meer vlees om de botten, en zijn ze bij vlagen zelfs uitermate radiovriendelijk, zonder ooit glad te worden (**'Words by Numbers'**, **'Counting'**).

De ep **'Hard Luck Stories'** is ontstaan omdat **Jonathan Vandebroek**, u bekend als **Milow**, het zonde vond dat de gelijknamige song uit **'The Right One for You'** tussen de plooiën van de aandacht was gegleden. Ze hebben 'm opnieuw opgenomen en als single uitgebracht. Geen kwaad woord over de meer aangeklede songs, maar na **'Radio Rain & Hard Luck Stories'** weten we het wel zeker: Nona Mez heeft baat bij een *less is more*-aankpak, die mooi aansluit bij zijn vaak fluisterende zang. Zullen we afspreken dat elke **Milow**-fan *out there* de plaat koopt en ons vervolgens laat weten of hij/zij het met ons eens is? (cv)

Volgens de website van Nona Mez is zijn concertkalender voor de zomer nog maagdelijk blank. Shame on you, heren en dames concertorganisatoren.

Oude besprekingen kunt u herlezen op humo.be en op m.humo.be, rubriek CD's

COCOROSIE GREY OCEANS ★★★(★)

We zullen het maar meteen bekennen: we komen er niet uit. We hebben nu al zeker tien keer

geluisterd naar **'Grey Oceans'**, de vierde cd van **CocoRosie**, en we weten nog altijd niet goed wat we hier nu van moeten denken. Soms zijn we gefascineerd door dit meanderende plaatje, en soms vinden we het veruit het saaiste wat de zussen **Bianca** (Coco) en **Sierra** (Rosie) **Casady** ooit hebben opgenomen.

Over vier van de elf songs hebben we tenminste een Mening. De uitgerengende melancholie van het titelnummer (het kinderstemmetje van Bianca, de operalyriek van Sierra, een verweesde piano, wat andere verloren geluidjes) en van **'Trinity's Crying'** vinden wij zeer te pruimen, op elk moment van de dag. En de laatste twee songs (**'Here I Come!'**, **'Fairy Paradise'**) worden verknoeid door onnodige elektronische effecten, dat praat óók niemand ons uit het hoofd. Maar voor de rest: twijfel, en vooral veel dorst. Het oriëntaalse **'Smokey Taboo'**, het licht jazzy **'Lemonade'**, het bizarre **'Undertaker'** (het lijkt een parodie op zowel Jiddische als Balkanmuziek): is het nu geniaal of grotesk? En dan de teksten. Soms zijn we helemaal in de ban van de rare, surreële beeldspraak (**'In heaven worm souls flutter / They flutter by with rosaries / Dangling from their necks'** in de titeltrack – iemand nog een trekje?), en soms vinden we het gezwijmel van twee dames met het hoofd in de wolken. Misschien is **CocoRosie**, dat zijn kracht altijd ontleende aan de botsing van twee tegengestelde persoonlijkheden, gewoon uitverteld? Maar dan horen we de intrigerende, gedepuilleerde cover van **'Surfer Girl'** van **The Beach Boys** (een B-kantje van de single **'Lemonade'**, helaas niet op **'Grey Oceans'**) en valt onze mond weer open van verbazing. Misschien moeten ze eens een coverplaat opnemen. (cv)
CocoRosie speelt op zaterdag 15 mei in het kader van Les Nuits Botanique in het Koninklijk Circus in Brussel.

WILLIE NELSON COUNTRY MUSIC ★★★★½

'Country Music' heet de nieuwste van Willie Nelson, en wie dat beschouwt als een waarschuwing,

hoeft niet verder te lezen. *It's country music*, en wie dat graag hoort wordt, begeleid door een *fiddle*-intro, vanaf de eerste tekstregels met open deuren ontvangen en welkom geheten in Willies warme wereld: *'If you need some advice being lonely / If you need a little help in feeling blue / If you need some advice on how to cry all night / Come to me I'm the man with the blues'*.

Blues, dat is het tweede ingrediënt dat Willie met de hulp van producer en collega-levende legende **T-Bone Burnett** in de mix gooit. Luister naar het bezwerende en met een **'Deliverance'**-banjo over-eind gehouden **'Satan Your Kingdom Must Come Down'** en besef dat ook Willie weet dat de wereldvrede niet voor morgen zal zijn. Zingend ten strijde trekken kan de pijn echter aanzienlijk verzachten.

Van de indrukwekkende begeleidingsband mag om de beurt iemand de hoofdrol opeisen. De pedal steel van **Russell Pahl** zweeft naar de hemel en terug in **'House of Gold'**, **Buddy Miller** schittert subtiel op elektrische gitaar in **'Nobody's Fault But Mine'**, en de backingharmonieën van **Jim Lauderdale** tillen **'I Am a Pilgrim'** naar grote hoogten. Van die twee laatstgenoemde traditionals dachten wij overigens alle mogelijke versies intussen wel gehoord te hebben, maar dat was buiten Willie gerekend. Sinds het volledig met materiaal uit *The Great American Songbook* opgetrokken meesterwerk **'Stardust'** uit 1978 serveert hij op elke release minstens één essentiële, gloednieuwe interpretatie van een absolute klassieker. (De oogst van de laatste jaren: **'\$1.000 Wedding'** van **Gram Parsons** op **'Songbird'** uit 2006, **Dylans** **'Gotta Serve Somebody'** op **'Moment of Forever'** uit 2008, en vorig jaar nog **'The Nearness of You'** en **'Always on My Mind'** op **'American Classic'**.) Op **'Country Music'** bewijst Willie Nelson dat zijn unieke stem, zijn onnavolgbare inzicht en het grote gat in zijn hart nog volkomen intact zijn. Profiteer ervan! (jub)
Willie Nelson speelt op 24/6 in de AB in Brussel.